

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11Co/10/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122202058
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: doc. JUDr. Peter Molitoris, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8122202058.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu doc. JUDr. Petra Molitorisa, PhD. a členov senátu JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Anny Kovaľovej, PhD. v spore žalobcu: URBÁRSKA SPOLOČNOSŤ OBCE JAKUBANY, pozem. spol., so sídlom Jakubany 71/71, 065 12 Jakubany, IČO: 31305237, zastúpeného: JUDr. Juraj Lukáč, advokát, so sídlom Námestie sv. Egídia 11/6, 058 01 Poprad, IČO: 42421152, proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra SR, so sídlom Štúrova 2, 811 02 Bratislava – mestská časť Staré Mesto, IČO: 00166481, o náhradu škody spôsobenej orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 24C/13/2022-155 zo dňa 9.10.2024, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou Okresnému súdu Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) dňa 25.2.2022 sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplata 22.875,37 eur, ako aj náhrady trov konania titulom náhrady škody, ktorá bola spôsobená začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením. V danom prípade boli spod obžaloby oslobodení A. B., C. D. a E. D..

2. Okresný súd Prešov na návrh žalobcu uznesením č. k. 24C/13/2022-94 z 23.3.2022 konanie prerušil do právoplatného skončenia konania sp. zn. 24C/55/2021, v ktorom bol uplatnený nárok vyššie uvedených osôb, následne po právoplatnom skončení tohto konania vo veci samej rozhodol odvolaním napadnutým rozsudkom tak, že žalobu zamietol a úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

3. Svoje rozhodnutie odôvodnil poukázaním na zistený skutkový stav, z ktorého vyplynulo, že voči F. E. D., A. B. a C. D. bolo vedené trestné stíhanie pre viacero skutkov. Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. XX/XXX/XXXX zo dňa 9.2.2018 boli všetci obžalovaní oslobodení spod obžaloby, nakoľko všetkých 80 skutkov, z ktorých boli pôvodne obvinení, nebolo trestným činom. Uznesením Krajského súdu v Prešove, sp. zn. XXXX/XX/XXXX zo dňa 3.4.2019 bolo odvolanie prokurátora proti predmetnému rozsudku zamietnuté. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 3.4.2019.

4. V konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 24C/55/2021 sa F. E. D., A. B. a C. D. (ďalej tiež len „žalobcovia“) domáhali voči Slovenskej republike za ktorú konala Generálna prokuratúra Slovenskej republiky náhrady škody predstavujúcej trovy právneho zastúpenia a súdne trovy vo výške 7.959,40 eur a nemajetkovú ujmu vo výške 10.000,- eur, a to vo vzťahu ku každému zo žalobcov. Okresný súd Prešov (prvým) rozsudkom č. k. 24C/55/2021-144 z 15.12.2021 žalobu zamietol a žalovanému nárok

na náhradu trov konania nepriznal. Na základe odvolania žalobcov Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 1Co/15/2022-179 z 7.6.2022 potvrdil rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby do sumy 7.959,40 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne od 10.2.2021 do zaplattenia vo vzťahu ku každému zo žalobcov. V prevyšujúcej časti vrátane výroku o trovách konania rozsudok zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odôvodnení krajský súd uviedol, že pokiaľ ide o uplatnenú náhradu škody, ktorá im vznikla v dôsledku vynaložených trov obhajoby v trestnom konaní vo výške 7.959,40 eur každému zo žalobcov, v tomto smere splnenie predpokladov pre priznanie tohto nároku preukázané nebolo, nakoľko žalobcovia vznik tejto škody nepreukázali. Zo spisu totiž vyplývalo, a nerozporovali to ani samotní žalobcovia, že trovy právneho zastúpenia v trestnom konaní neuhrádzali oni sami, ale uhrádzal ich URBÁRSKA SPOLOČNOSŤ OBCE JAKUBANY, pozemkové spoločenstvo. Žalobcom preto nevznikla majetková škoda, ktorú požadujú nahradiť. Vo veci na základe dovolania žalobcov rozhodoval aj Najvyšší súd SR, ktorý rozsudkom č. k. 5Cdo/79/2023-233 z 12.7.2023 dovolanie žalobcov voči rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1Co/15/2022-179 zo 7.6.2022 v jeho potvrdzujúcej časti zamietol. Ústavný súd SR uznesením č.k. II.ÚS/512/2023-10 z 22.11.2023 ústavnú sťažnosť žalobcov A. B., C. D. a F. E. D. proti rozsudku Najvyššieho súdu SP sp.zn. 5Cdo/79/2023 z 12.7.2023 odmietol. Následne Okresný súd Prešov rozsudkom (v poradí druhým) č. k. 24C/55/2021-252 z 8.12.2023 uložil žalovanému Slovenskej republike – Generálna prokuratúra SR povinnosť zaplatiť každému zo žalobcov nemajetkovú ujmu vo výške 10.000,- eur. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 29.12.2023 a vykonateľnosť dňa 30.1.2024.

5. Z dokazovania z teraz súdnej veci podľa súdu prvej inštancie vyplynulo, že faktúrami zo dňa 4.10.2017, 4.6.2012, 30.11.2015, 15.11.2016, 24.10.2015, 30.9.2015, 11.5.2017 14.02.2017, 14.11.2017, 31.12.2017, 24.1.2018, 4.6.2019, 11.6.2019 a 9.4.2019 vystavenými objednávateľovi URBÁRSKA SPOLOČNOSŤ OBCE JAKUBANY, pozemkové spoločenstvo fakturovali právni zástupcovia G. H. D. a G. H. I. odmenu za poskytnutú právnu pomoc na základe mandátnej zmluvy. Dňa 22.8.2019 bol vyhotovený výpis z uznesenia zo zasadnutia správnej a dozornej rady žalobcu, podľa ktorého správna rada žalobcu dňa 24.3.2014 schválila uznesenie, ktorým bolo schválené, že náklady spojené s právnym zastupovaním členov správnej rady, dozornej rady a zamestnancov v súvislosti s ochranou urbárneho majetku hradí žalobca.

6. Takto zistený skutkový stav súd prvej inštancie právne posúdil aplikovaním § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1 písm. f) a § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „Zákon č. 514/2003 Z. z.“).

7. Poukázal na to, že základnými predpokladmi zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci v prípade zákonného rozhodnutia sú existencia nezákonného rozhodnutia vydaného orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, existencia škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. V súvislosti s § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. sa súd prvej inštancie zaoberal tým, či žalobca má aktívnu vecnú legitímáciu v danom spore. Poukázal na to, že z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že žalobca nebol účastníkom konania v rámci trestného konania vedeného voči A. B., C. D. a F. E. D.. Súd prvej inštancie tiež odkázal na závery nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS/232/2023 zo dňa 26.4.2023, v zmysle ktorého domáhať sa náhrady škody bez ohľadu na to, či ide o škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, sa môže len ten, komu škoda takýmto spôsobom vznikla. V prípade uplatnenia nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je ďalšou zákonnou podmienkou vyplývajúcou z § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. účastníctvo toho, kto si uplatňuje nárok na náhradu škody v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie.

8. Vychádzajúc z uvedeného súd prvej inštancie uzavrel, že keďže žalobca nebol účastníkom trestného konania, v rámci ktorého došlo k nezákonnému rozhodnutiu orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, súdu neostávalo iné ako žalobu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie zamietnuť. Bolo slobodným a dobrovoľným rozhodnutím žalobcu, či zo svojich vlastných finančných prostriedkov bude uhrádzať trovy trestného konania členov dozornej rady, správnej rady a zamestnancov a v súvislosti s týmto rozhodnutím si mal byť vedomý zodpovednosti a možného rizika. Z uznesenia žalobcu zo dňa 24.3.2014 vôbec nevyplýva napr. to, či vôbec a akým spôsobom sa bude žalobca domáhať náhrady vynaložených nákladov trestného konania, či už v prípade odsúdenia alebo oslobodenia svojich členov. Z predmetného uznesenia ani nevyplýva, na základe akého právneho titulu došlo k uhrádzaniu nákladov trov trestného konania. Absentuje tu preto tiež príčinná súvislosť medzi zmenšením majetku žalobcu a

trestným konaním vedeným voči A. B., C. D. a F. E. D.. Z uvedených dôvodov súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

9. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 a § 262 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, nakoľko z obsahu spisu mu žiadne trovy konania nevyplývali.

10. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol odvolaním podaným v zákonnej lehote žalobca z dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Poukázal na to, že v predchádzajúcom konaní sp. zn. 24C/55/2021 súd zamietol nárok fyzických osôb s odôvodnením, že majetková ujma nevznikla im, ale žalobcovi. Týmto rozhodnutím súd právoplatne zamietol predmetný nárok osobám, voči ktorým sa trestné konanie viedlo, a zároveň v odôvodnení prejudiciálne vyslovil, že toto právo na náhradu škody patrí práve žalobcovi, keďže jemu táto ujma vznikla. Súd v odvolaní napadnutom rozsudku dospel k opačnému záveru, čím vzniká zmätočný právny stav, kedy nie je možné, aby si poškodený subjekt uplatnil svoje právo na náhradu škody, čo je v rozpore so zásadami spravodlivosti a právnej istoty. Žalobca namietal tiež rozpor záverov súdu prvej inštancie s princípom právnej istoty. Poukázal na to, že aj v zmysle judikatúry vyšších súdov v prípadoch, keď je subjektom poškodeným nezákonným rozhodnutím právnická osoba, má táto právnická osoba právo na náhradu škody. Napríklad, podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/402/2015, pre účely náhrady škody za zodpovednosť štátu treba za účelne vynaložené náklady poškodeným na zaplatenie odmeny advokátovi na obhajobu považovať náklady v rozsahu tarifnej odmeny. Toto rozhodnutie podporuje uplatnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré boli vynaložené v dôsledku nezákonného trestného stíhania. Napokon napadnutému rozsudku vyčítal žalobca logické nezrovnalosti v odôvodnení. V rozsudku sa na jednej strane uznáva, že majetková ujma vznikla práve Urbárskej spoločnosti obce Jakubany, avšak na druhej strane sa jej odopiera právo na náhradu tejto ujmy z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie. Týmto postupom súd vytvára situáciu faktickej právnej nemožnosti domôcť sa nákladov vynaložených na nevyhnutné právne zastupovanie, čo je v rozpore so základnými princípmi spravodlivosti a ochrany práv poškodených osôb a všeobecnej zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným trestným konaním. Súd nerešpektoval právoplatné rozhodnutia o prejudiciálnej otázke, konkrétne rozsudok sp. zn. 24C/55/2021, ktorý jednoznačne prejudikoval, že nárok na náhradu trov trestného konania vznikol práve žalobcovi. Súd prvej inštancie tiež podľa žalobcu odmietol vykonať navrhnuté dôkazy na preukázanie výšky škody, napriek tomu, že nárok bol podložený predloženými faktúrami za právne zastúpenie a ďalšími relevantnými dokumentmi. Tento postup je v rozpore so zásadou spravodlivého procesu, pretože súd predbežným posúdením vecnej legitímácie ignoroval povinnosť rozhodnúť o nároku na základe riadneho dokazovania. Žalobca v odvolaní navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11. K odvolaniu sa vyjadril žalovaný, podľa ktorého v predmetnej sporovej veci neboli splnené elementárne procesné podmienky pre uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím zo strany žalobcu, nakoľko tento pri jeho uplatnení nepostupoval v súlade s § 15 a nasl. zákona č. 514/2003 Z. z. a teda svoj nárok uplatnil na súde skôr, ako bol nárok predbežne prerokovaný príslušným orgánom (Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky). Žalobca rozhodne nie je aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby, nakoľko v trestnom konaní, v ktorom došlo k oslobodeniu vyššie uvedených osôb nebol subjektom (účastníkom) trestného konania, v dôsledku ktorého škoda mala vzniknúť. Navyše, z výpisu z uznesenia zo zasadnutia správnej a dozornej rady Urbárskej spoločnosti obce Jakubany, pozemkové spoločenstvo zo dňa 22.8.2019 vyplýva, že správna rada schválila, že náklady spojené s právnym zastupovaním členov správnej rady, dozornej rady a zamestnancov v súvislosti s ochranou urbárneho majetku hradí spoločenstvo, teda išlo o slobodné a dobrovoľné rozhodnutie tejto právnickej osoby uhradiť náklady obhajoby určitých osôb, ktoré v predmetnom uznesení ani bližšie nešpecifikuje a tak nie je možné ani len ustáliť, o aké osoby ide a akého konania sa tieto úhrady týkajú. V trestnej veci, z ktorej podľa žalobcu vyplynul nárok na náhradu škody išlo o trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin, čo je samo o sebe dôvodovom povinnej obhajoby podľa § 37 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a teda, ak si obvinení, či osoby na to oprávnené (medzi ktoré podľa § 39 ods. 2 Trestného poriadku nepatrí zamestnávateľ, či právnická osoba, v ktorej vykonáva obvinený funkciu člena dozornej či správnej rady) nezvolí, resp. oprávnené osoby nezvolia obvinenému obhajcu, obhajca bude ustanovený. Obdobne, ak osoby oslobodené v predmetnom trestnom konaní nemali dostatočné prostriedky na úhradu trov obhajoby, Trestný poriadok im v § 34 ods. 3 priznáva právo na bezplatnú obhajobu alebo na obhajobu za zníženú odmenu. Na základe vyššie uvedeného tak

v predmetnej veci, okrem nedostatku procesnej podmienky - nedostatku aktívne vecne legitimovanej strany sporu, nie sú splnené ani predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu, medzi ktoré všeobecne patrí protiprávny stav, vznik škody a príčinná súvislosť medzi protiprávnym stavom a vznikom škody. Nakoľko žalobca nebol subjektom trestného konania, rozhodnutie o úhrade nákladov spojených s obhajobou prijal slobodne, nezávisle a bez nevyhnutného vynaloženia týchto nákladov, nie sú splnené predpoklady zodpovednosti za škodu. Odvolaním napadnutý rozsudok preto žalovaný navrhol potvrdiť.

12. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

13. Odvolací súd úvodom pripomína, že pri svojom rozhodovaní je viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP), čo znamená, že je oprávnený posudzovať len tie odvolateľom uplatnené odvolacie dôvody, vo vzťahu ku ktorým uviedol odvolaciu argumentáciu. Odvolací súd sa preto zaoberal len tými odvolacími námietkami a argumentmi žalobcu, ktoré boli pre rozhodnutie o odvolaní relevantné (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/238/2008 zo dňa 30.11.2009).

14. Podľa § 387 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (odsek 2); odvolací súd sa však v odôvodnení musí zaoberať podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie a rovnako sa odvolací súd musí vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (odsek 3).

15. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa, po obsahovej stránke, odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie (Najvyšší súd SR, sp. zn. 5Cdo/119/2024 z 30.9.2025).

16. S poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny, pričom sa v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením. V súdnej veci odvolací súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by spochybňovali správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Prvoinštančný súd venoval náležitú pozornosť zisteniu a posúdeniu všetkých rozhodných skutočností, dostatočne zistil skutkový stav a mal dostatočné podklady pre rozhodnutie vo veci. Dôvody, pre ktoré tak rozhodol správne, podrobne uviedol v odôvodnení rozhodnutia, s týmito dôvodmi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje.

17. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd uvádza, že prvoinštančný súd správne zameril svoju pozornosť na otázku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu, pričom pri jej posúdení správne vychádzal z jednoznačného znenia § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.

18. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

19. Z vykonaného dokazovania ani z tvrdení samotného žalobcu, či už v prvoinštančnom alebo odvolacom konaní, žiadnym spôsobom nevyplývalo, že by bol žalobca účastníkom trestného konania, v rámci ktorého boli poskytované právne služby obvineným fyzickým osobám, za ktoré na základe vystavených faktúr a vlastného uznesenia žalobca dobrovoľne zaplatil. Žalobcovi ako právnickej osobe v súvislosti s týmto trestným konaním nevznikli žiadne práva ani povinnosti účastníka konania, ktoré by mali mať akýkoľvek trestným konaním vyvolaný dopad na jeho majetkovú sféru a tak mohli viesť k vzniku škody na jeho majetku v dôsledku nezákonného rozhodnutia. Keďže žalobca nebol účastníkom trestného konania, celkom jednoznačne nebola ani naplnená zásadná podmienka aktívnej vecnej legitimácie žalobcu.

20. Na tomto vecne správnom závere súdu prvej inštancie nemení nič ani skutočnosť, že v inom súdnom konaní vedenom pod sp. zn. 24C/55/2021 malo byť podľa tvrdení žalobcu prejudiciálne skonštatované, že škoda síce nevznikla obvineným (teda žalobcom v konaní sp. zn. 24C/55/2021), ale žalobcovi ako právnickej osobe.

21. V tomto smere odvolací súd podotýka, že z obsahu žiadneho zo súdnych rozhodnutí vydaných v rámci konania o nároku pôvodne obvinených, teda ani z rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 24C/55/2021-144 zo dňa 15.12.2021, z rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1Co/15/2022-179 zo 7.6.2022, rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cco/79/2023 z 12.7.2023 ani z uznesenia Ústavného súdu SR č. k. II.ÚS 512/2023-10 z 22.11.2023 nevyplýva záver, na ktorý poukazuje žalobca, a teda prejudiciálne záväzný právny záver o vzniku škody v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. na strane žalobcu.

22. Konajúce súdy iba ako preukázaný a stranami konania nepopieraný skutkový stav konštatujú, že škoda pôvodne obvineným nevznikla, keďže faktúry za právne služby boli uhrádzané žalobcom a nie obvinenými. Navyše, ani prípadné vyslovenie záveru prezentovaného žalobcom, že na jeho strane vznikla v dôsledku trestného stíhania škody, by nemalo charakter prejudiciálne záväzného právneho posúdenia, keďže by išlo len o posúdenie predbežné, prezentované iba v rámci odôvodnenia rozhodnutia súdu a navyše v konaní, ktoré sa netýkalo totožných sporových strán. Žiadnym spôsobom by tak nenarúšalo právnú istotu žalobcu, ktorý v predošlom konaní vedenom na súde prvej inštancie pod sp. zn. 24C/55/2021 nebol sporovou stranou (k tomu bližšie napr. právne závery súdnej praxe sumarizované v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/136/2023 z 30.9.2025).

23. S poukazom na konštatovanú vecnú správnosť záveru súdu prvej inštancie ohľadne nedostatku aktívnej vecnej legitímácie u žalobcu nie je možné prisúdiť relevanciu ani odvolacej námietke týkajúcej sa neposúdenia a nevykonania náležitého dokazovania ohľadne výšky škody žalobcu. Za daných okolností by takýto postup súdu prvej inštancie bol v rozpore s princípom procesnej ekonomie a z hľadiska rozhodnutia vo veci by bol bez právneho významu.

24. Odvolací súd sa napokon nestotožňuje ani s tvrdením odvolateľa, že súd svojim právnym posúdením vytvoril situáciu faktickej právnej nemožnosti domôcť sa nákladov vynaložených na nevyhnutné právne zatupovanie. Súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nevytvoril stav, v ktorom by sa žalobca nemohol domôcť náhrady nákladov vynaložených na právne zastúpenie iných osôb, avšak, ako to vo odôvodnení svojho uznesenia č. k. II.ÚS/512/2023-10 z 22.11.2023 (bod 10) naznačil (v obrátenom garde) už ústavný súd, u žalobcu by mohlo ísť o existenciu pohľadávky súkromnoprávneho charakteru z plnenia v prospech tretej osoby, ktorá však v danom prípade nie je žalobcom uplatniteľná postupom podľa zák. č. 514/2003 Z. z.

25. Aj podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných sporovými stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku sporovej strany, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty sporových strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS/251/04, III.ÚS/209/04, II.ÚS/200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

26. Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby v celom rozsahu ako vecne správny postupom podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

27. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP, tak že ich náhradu v odvolacom konaní úspešnému žalovanému nepriznal, keďže mu žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

28. Uvedené rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP a § 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).